

The illustration features a woman's face and upper torso. She has voluminous, wavy, golden-yellow hair that radiates outwards. Her eyes are dark and expressive, looking slightly to the right. She has a soft smile and is wearing bright red lipstick. Her ears are adorned with large, whimsical earrings that resemble red mushrooms with white spots and yellow stems. She is wearing a necklace made of various colorful flowers in shades of blue, pink, yellow, and red. The entire figure is framed by a thick, green, leafy wreath. The background is a light, textured blue. The text is written in a hand-drawn, expressive style.

HALINA PAWŁOWSKA'

ZASE ZOUFALÉ
ŽENY DĚLAJÍ
ZOUFALÉ VĚCI

motto

Zase zoufalé ženy dělají zoufalé věci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Zase zoufalé ženy dělají zoufalé věci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HALINA PAWLOWSKÁ

ZASE ZOUFALÉ
ŽENY DĚLAJÍ
ZOUFALÉ VĚCI

Praha 2017

V roce 1981 si princezna Diana vzala prince Charlese a já jsem se seznámila s dvěma Indy.

„Aúúú... chci jít domů a chci si dát chlebiček s majonézou... Aúúú!“

Moje maminka byla hezká žena. Tenkrát ale byla zpocená, rozčilená a mluvila zbytečně nahlas.

„Proč pořád nic neříkáte? Viděla jsem spoustu filmů, kde se rodilo, a vždycky tam říkali: ‚Tlačte, tak tlačte,‘ tak já budu tlačit, jo?“

Na porodním sále byla jenom nezkušená sestra a mladý lékař. A ten evidentně nevěděl, co si počít.

„Já už to ale nevydržím! Buď zatlačím a vyleze to ven, anebo se na to vykašlu a půjdu domů a budu se cpát majonézou! Já totiž miluju majonéééé... nééééé!“

Moje maminka strašně milovala majonézu.

A když byla těhotná, tak se úplně přestala ovládat a dokázala sníst čtvrtkilovou sklenici za den...

Kdybych už tehdy rozuměla lidské řeči, určitě by mne pobouřilo, že mě moje vlastní matka ve chvíli zrození nazývá tak nepoeticky. Řekla: „Ať se TO narodí!“

Možná právě to „TO“ mi předurčilo povahu. Mé strachy, mé nejistoty a mé komplexy. A třeba taky ne, třeba bych se užírala stejně, i kdyby moje maminka vrkala jako holubička.

Když situace na sále byla neudržitelná, tak se do nemocnice, a tím pádem i do mého života, přiřítla primářka Hezounová.

Tehdy jí bylo přes třicet, byla čerstvě rozvedená a neměl jí kdo hlídat dítě. Malému Hezounovi bylo sedm. A byl hrozně našťvaný, protože chtěl čumět na televizi, jíst rybičkovou pomazánku a olizovat vanilkový krém ze žlutkových věnečků. Ale Hezounová ho popadla a táhla ho s sebou, aby zachránila životy. Aby zachránila život mé mámy a život můj.

„Tak co se děje? Co tu máte, že to nezvládnete? Všechno bylo přece úplně normální...“

Ale ne, já jsem nebyla normální.

Primářka civěla do útrob mé mámy a najednou se vyděsila k smrti.

„Bože, to jsem ještě nikdy neviděla...!“

Moje máma zato viděla film *Rosemary má dě-*

tátka a lekla se, že primářka v jejím lůně zahlédla ďábelská kopýtka, ocas a ostré růžky. Cítila, jak jí párají útroby.

„Proboha, co tam je?! Ať je to, co je to, ať už to je ze mě pryč! Áááááúúúúú!!!!“

Byla to dramatická chvíle. Moje maminka nebyla pod narkózou, primářka přesto odhodlaně zvedla skalpel.

Ale ještě než stačila máminu hladkou kůži poškodit radikálním řezem, tak jsem se vzedmula k největšímu výkonu svého života.

„To je neuvěřitelné! Tohle dítě se snad samo dostane ven!“

Dostala jsem se sama ven.

„Je to doopravdy dítě?!“ přivítala mne na svět má matka.

A primářka mne zdvihla do výšky a žasla jako už nikdy.

„To je zázrak!“

Moje máma byla ateistka.

„To snad ne...“

„Ale ano!“ A pak primářka maminku informovala, že během mého porodu došlo k flexi, že místo aby má hlavička na svět přišla temenem, nastrkovala jsem čelo. Nejširší část lebky. Primářka doslova řekla:

„Za posledních třicet let se v Evropě přirozenou cestou dítě s čelní polohou nenarodilo.“

Vždycky jen císařským řezem. V Asii spontánním porodem přišli na svět dva chlapci. Mají hlavičky s konfigurací do trojúhelníku...“

„S konfigurací?!“

Primářka mne tehdy poprvé použila jako pomůcku, na které demonstruje výklad.

„Široké čelo a lebka s oploštělým záhlavím. Ti kluci prostě mají hlavu trochu jako francouzští granátníci...“

Maminka si nedokázala granátníky představit. Asi ani nechtěla. Já jsem si to (samozřejmě že mnohem později) našla na Googlu. Ten článek byl určen jen pro odbornou veřejnost. Byla v něm fotografie s daty a jmény: *Ašók 1963* a *Višhan 1977*. Oba chlapci měli fakt hodně zvláštní tvar hlavy. Strašně vysoké, široké čelo a dlouhou úzkou lebku... no prostě... jako francouzští granátníci.

„Ale tohle dítě má hlavu úplně v pořádku...“
Primářka Hezounová mne položila pod UV lampu.

Syn primářky Míša se nade mne naklonil. Lehce s odporem. Pozoroval mne, jak řvu, a pak mne štípl. Nezačala jsem řvát ještě víc. Naopak. Zmlkla jsem a prohlédla jsem si ho. Dobře jsem si ho prohlédla. Lebku jsem totiž sice, na rozdíl od Višhana a Ašóka, měla v pořádku, ale mozek jsem měla naprogramovaný úchylně.

Můj problém spočíval v tom, že mě už od narození zajímali muži. Ne že bych byla nymfomanka, jen jsem zkrátka, už od svého prvního nadechnutí, chtěla, aby mě někdo miloval!

„Vypadá jako buřt,“ přivítal mne na svět Míša Hezoun.

V roce 1989 jsem dostala ránu do hlavy. Byla to hrozná pecka! A bylo to na Pecce.

Městečko, kde jsem se narodila, má jméno Pecka. Prý proto, že trochu připomíná třešňovou pecku ve štávnaté dužině. Kostel má nově opravenou měděnou kupoli věže, hrad má podivně nepohádkový tvar veliké stodoly, koupaliště nabízí tenisové kurty, bazén s omletým břevnem ve tvaru doutníku, které na hladině plave asi padesát let, a taky kabinky, v kterých se převlékala už moje babička.

Podle rodinné legendy si právě tady v jedné z kabinek, která měla ve stěně díru po suku, vybral babičku za ženu můj dědeček. Babička měla úžasnou postavu. A to porodila šest dětí. Mou mámu, její tři sestry a strýce Pepu a Jirku. Babička byla štíhlá až do smrti, a když mi začala růst ňadra... no vlastně... když mi začalo růst úplně všechno, tak mi ji máma dávala za příklad.

Pecku jsem milovala. Lesy, které ji obklopovaly, z kterých stoupala pára ráno i večer. Louky, na kterých svítily žluté a modré kytičky, mnohem krásnější než ty, co máma sázela do naší skalky.

Můj dědeček byl myslivec a starosta. Bydlel na náměstí v prvním patře a přízemí nechal tetě Máně. Máma jí to trochu záviděla, ale ne zas tak moc, protože teta Máňa byla starší jen o deset měsíců a vzala si strýce Jindřicha, i když ho nechtěla. Strýc Jindřich byl totiž řezník a dědeček ho považoval za ideálního ženicha. Máňa po Jindřichovi netoužila, ale on ji zbožňoval, a tak spolu žili v klidu a harmonii, i když moje máma vzdychala, že to není život.

Máma chtěla život s velkým Ž. Proto v Praze vystudovala pedagogickou fakultu a jezdila pak denně do Jičína na gymnázium, kde učila češtinu a tělocvik. Zamílovala se už v osmnácti totálně a osudově. Zamílovala se do studenta hořické sochařské průmyslovky, do mého otce Libora Polubenského. Byl vysoký, křehký, s očima, které dychtily po kráse. Viděl ji ve vzpřímených zádech mé mámy, v jejích havraních vlasech, které byly tuhé jako žíně, a v její snědé kůži.

Jo, moje máma byla hodně snědá. Tak nějak netypicky pro Podkrkonoší. Když jí bylo osm, tak přišel do peckovské školy Kryštofa Haranta nějaký vědec, odvezl pár dětí do Hradce Králové

do výzkumného ústavu a tam jim změřil hlavu. Vyšlo tehdy najevo, že tvar lebky mé maminky jasně vypovídá o jejím ugotatarském původu.

Moje maminka se přede mnou o výzkumu zmínila dvakrát, jednou ji drsně přerušil dědeček a jednou se máma hrozně rozčílila na devadesátiletou sousedku Křečkovou, která pravila:

„Kdepak! Tady na Pecce“ – rodáci z Pecky nikdy neříkají v Pecce, ale na Pecce, protože to je jasný důkaz, že Pecka byla významné panství – „žádní Tataři nikdy nebyli, ale kdysi, tak před čtyřiceti pěti lety“ – mé mámě bylo tehdy čtyřicet pět – „tady chvíli bydlel jeden cigán odněkud z Maďarska.“

Když mně bylo osm, tak máma rodila ještě jednou. Tentokrát bez komplikací. Na svět přišla má sestra Johana. Byla úměrné miminko a už od jejího prvního měsíce bylo jasné, že mne bude mučit.

Abych ji nemusela hlídat, utíkala jsem na fotbalové hřiště s kamarádkou Kristýnou. Měla stejné zájmy jako já. Společně jsme počítaly kluky, kteří by pro nás na Pecce přicházeli v úvahu. Pecka byla sice krásná, ale v úvahu pro naši budoucnost nepřicházel skoro nikdo. Na Pecce se rodily holčičky. A pak ještě růžolíci, divně rozteklý Jiruška, ukecaný Okřálek a nafoukaný spratek Hezoun.

Jednou, když jsem na hřišti s Kristýnou sprádala

plány, hrál Hezoun fotbal tak náruživě, že místo aby poslal míč do branky, kopl ho na mou hlavu. Primářka Hezounová šilela, chtěla mě demonstrovat na kongresu s tématem *Vzácné polohy plodu* a bála se, jestli – jako její exponát – nebudu poškozená. Měla jsem jen otřes mozku.

V nemocnici jsem ležela tři dny a tehdy poprvé se mi na filmovém plátně mého mozku začaly zjevovat fascinující výjevy. Stručně řečeno: já i moje máma jsme s hlavou měly evidentní problém.

3,

Pecka má náměstí obkroužené domy, které prý kdysi mé mámě připadaly přepychové. Mně tak tedy nepřípadaly. Jsou to docela ošklivá stavení s malými okny a oprýskanými zdmi. Mámi ni sourozenci, až na tetu Máňu, se odstěhovali buď do Jičína, anebo do Prahy, máma se tam, myslím, taky chtěla odstěhovat, ale můj otec dostal velkou zakázku, aby restauroval památníky v hořickém zámeckém parku. Práci si rozvrhl na deset let, a tak se máma rozhodla využít pomoci dědečka, který v rámci svého starostování zařídil, že se mohli mí rodiče nastěhovat do roubenky v Arnoštově.

Arnoštov k Pecce patří, i když je to vlastně samostatná obec. Je v ní jen deset domů, žádný obchod ani hospoda a autobus tam zajíždí jen ráno, když děti sváží do školy, a pak zas po obědě. Z Arnoštova na peckovské náměstí je to asi tři kilometry. Do Pecky příjemně z kopce, k nám velmi namáhavě do kopce. Naše roubenka je asi deset metrů od lesa, kde dřív rostlo mnohem víc hub než teď, a je malá. Táta ji zařídil umělecky. Všude máme reliéfy a na zahradě nám stojí zvláštěně opracované balvany.

Jednou bylo toho kumštu na mámu moc. Vze-
přela se, koupila si toho nejkýčovitějšího trpaslíka
a zasadila si ho do skalky. Táta šílel. Jeho šílení se
projevovalo mlčením. Táta mlčel asi měsíc. Pak
zmizel a vrátil se ve špinavé dodávce. Nevystoupil
z ní sám. Z vozu se vybatolilo oválené sele.

Dřív než stihla máma jakkoliv zareagovat, táta
pravil:

„Jmenuje se Vašek.“

Máma věděla, že táta ví, že Vašek byl ctitel, kte-
rému dovolila, aby ji líbal. Táta je při tom viděl.
Asi proto si máma dávala velký pozor, aby naše-
mu praseti Vaškovi neprojevovala přehnané sym-
patie. Táta prase Vaška hýčkal, až jsem někdy
měla pocit, že víc než mě.

Naše roubenka mi nepřipadala tak kouzel-
ná jako letňákům, kteří na Pecce trávili prázdni-
ny. Mně připadala těsná a daleko od všeho a od
všech. Abych byla upřímná. Daleko od všech cest,
kterými by ke mně mohl přijet „princ na bílém
koni“.

Ne ne, pardon, já nečekala prince. Z neznámé-
ho důvodu mně ani mojí sestře máma nevyprávěla
žádné pohádky. Jako učitelka ve škole přednášela
o Erbenovi, který žil jen kousek od nás v Miletíně,
ale nikdy naše hlavy nezatížila báchorkami o krá-
lovství, čertech a vodnicích. Máma nám vyprávě-
la jen o svých sourozencích. Jak byl kdo nemocný

a jakou pil na uzdravení limonádu, a taky si občas vzpomněla, jak byla s dědečkem v lese na posedu a jak jí nebo tetě Máně nebo tetě Anče nebo tetě Věře spadla v té nejnapínavější chvíli, kdy se měl objevit jelen, z nohy holínka.

Jednou mi taky máma vyprávěla o tom Václavovi. Říkala, že věděl, že je vdaná, že jí ale tvrdil, že ji bude milovat víc než můj otec a že jí nabídne dobrodružství, na které bude do smrti vzpomínat. Máma se mi svěřila, že ji ten Václav vzrušoval. Že se jí líbilo, jak ji svádí, že váhala, zda nemá říci tatínkovi: „Promiň, ale nehodíme se k sobě,“ a jestli nemá Václavovi skočit do jeho pražské náruče. Když mi to vyprávěla, tak mne najednou chytla za mou oblou paži.

„Víš, co Vašek říkal?!“

Nevěděla jsem. Věděla jsem jen, že Václav byl zaměstnán jako bodyguard předsedy vlády a že nosil u pasu pistoli.

„Vašek hrozně toužil po dítěti. Prý by chtěl nějakou baculatou holčičku se spoustou faldíčků... Ty by ses mu líbila...“

Nevěděla jsem, co na to říct.

„No... třeba jsi mohla udělat štěstí!“

Maminka mne odstrčila.

„Prosím tě, představ si, že bych tě měla s nějakým fízlem!“

A protože mi máma nevyprávěla žádné pohád-

ky, tak jsem místo po princovi toužila po vysokém, statném muži s modrýma očima, tmavými vlasy a velikýma rukama. Toužila jsem, aby si pro mne přijel na koni. A toužila jsem, aby mne odvezl z naší chaloupky do velkoměstského víru, který nás roztočí do nepřetržité vášně.

Buď to bylo tou ránou míčem do hlavy, anebo tím, jak probíhal můj porod, v každém případě jsem ten den, kdy jsme měli maturitní ples, viděla právě takového úžasného muže, jak k nám cválá na stříbrné kobylce.

Kopce byly zelené jarní trávou, vypadaly jako krajkové dečky lemované lesy místo kanýrů. Ten muž se ke mně blížil, díval se na mne...

Zrovna jsem nesla Vaškovi škopek s bramborami. Na hlavě jsem měla velkou natáčku, aby se mi na večer nenakudrnatila ofina, a byla jsem v teplácích, které mne škrtily v pase.

Jel ke mně! Jel tryskem! Určitou logiku to mělo. Bylo mi přece osmnáct, večer jsem měla tančit v místním kulturáku a ještě nikdy jsem nepoznala fyzickou lásku. A bože, tak moc bych ji už chtěla poznat! Vždyť moje tělo celé zduřelo samou touhou, moje hormony mne vymodelovaly tak vášnivě, že na mně nezůstal bez obliny ani centimetr. Nebyla jsem tlustá, byla jsem prostě jen vypolstrovaná očekáváním všech těch budoucích dotyků, průniků a rozkoše.